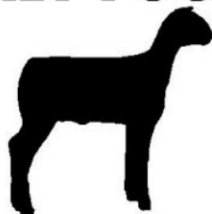

ΒΟΥΚΩΛΟΣ

Νοέμβριος 2008

THEY POOP,

I SCOOP.

ΤΟ ΒΟΥΚΩΛΙΚΟ «ΔΡΑΜΑ»

Όταν είσαι βυθισμένος στα σκατά μέχρι το λαιμό δεν μένει παρά να τραγουδήσεις.

Ως λογοτεχνικός όμιλος, βάλαμε μπροστά τούτο το εξάμηνο την έκδοση ενός εντύπου που θα μίλαγε στον φοιτητόκοσμο κάπως διαφορετικά. Η αξίωση μας δεν ήταν ιδιαίτερη, άλλωστε, υπαγορεύτηκε από την λογική τάξη πραγμάτων: ένας όμιλος του πανεπιστημίου που' χει τα γραφτά και τις ιδέες για προσφιλή του εργαλεία, φέρει το αυτονόητο δικαίωμα να κυκλοφορεί το δικό του γραπτό έντυπο.

Η επιθυμία αυτή, εκφράστηκε στις διαδικαστικές συναντήσεις των ομίλων και ακολούθως, καταβλήθηκε προϋπολογισμός στη Συντονιστική, ο οποίος επεξηγούσε και τους λόγους έκδοσης του Βουκώλου. Δεν περιμέναμε ασφαλώς, υποδοχές μετά βαιών και κλάδων, ωστόσο, τα διαδικαστικά παρατράγουδα που ακολούθησαν μας απέδειξαν ότι για την Ξεπάν οι όμιλοι δεν εκλαμβάνονται ως φορείς δημιουργικότητας και διακίνησης ιδεών ενώ κάθε νέα προσπάθεια θα πρέπει να σταθεί στα πόδια της από μόνη της, λόγω της παρούσας οικονομικής κρίσης που καθώς φαίνεται έχει χτυπήσει και τα ταμεία μας.

Το να ακούς αποδοκιμαστικά σχόλια από μέλη της οικονομικής, περι άχρηστων που κάθονται και γράφουν ή να εισπράττεις τοίχους και ωραιότατα ΟΧΙ από φοιτητές, που εκτός του ότι είναι εκλελεγμένοι «εκπρόσωποι» μας, προερχόμενοι από τις δύο μεγάλες παρατάξεις του πανεπιστημίου και προασπιζόμενοι τα συμφέροντα και τα δικαιώματά μας, φαίνεται πως αποφασίζουν δυναμικά και για το πόσα χρήματα θα πάρει ο κάθε όμιλος, γιατί θα τα πάρει, πώς θα τα πάρει και πάει λέγοντας, καθιστά το πράμα σαφές. Ο «πούστης ποιητής Χριστιανόπουλος», οι 'άχρηστοι' που γράφουν, η αναβάθμιση της Φοιτητικής, το μηδέν εις το πηλίκον για ένα όμιλο που δεν έχει την χρησιμην και αποτελεσματική ύπαρξη ενός άλλου πολιτικού ή κοινωνικού συνόλου μας αφήνουν με την εντύπωση ότι εδωπέρα κανένας δεν ξέρει να διαβάσει, να γράφει, να συζητά ή να διαλέγεται και πόσο μάλλον να ασχολείται με πράγματα που τον αφορούν χωρίς να' χει άλλες σκοπιμότητες.

Ερχόμαστε λοιπόν και ρωτάμε: που στο διάλογο δόθηκε το φετινό κονδύλι και με ποια κριτήρια διαμοιράστηκε; Ως όμιλος ζητήσαμε 800 ευρώ (εκ των οποίων τα 200 ήταν για άλλους σκοπούς) και όπως προαναφέρθηκε βρήκαμε μπροστά μας δριμύτατα ΟΧΙ.

Εδώ και ένα μήνα λοιπόν, ψάχνουμε συνεχώς χορηγούς με σκοπό να μας δοθούν κάποια χρήματα για να εκδώσουμε την φυλλάδα, κάτι που ούτως ή άλλως θα γινόταν, με μια ώθηση ωστόσο και από το ταμείο της Ξεπάν. Όπως και να χει, το μόνο σίγουρο είναι πως θα συνεχίσουμε να ψάχνουμε και το έδαφος άρχισε ήδη να στρώνεται. Προς το παρόν, εντελώς πληροφοριακά, αναφέρουμε πως το τεύχος αυτό που κρατάτε στα χέρια σας βγήκε με έξοδα του ίδιου του συμβουλίου.

Τα συμπεράσματα δικά σας.

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΚΥΠΡΟΥ.

editorial

Νοέμβρης μήνας ταξιδεύει...

Μέσα Νοεμβρίου, στο γρασίδι του πανεπιστημίου με τα πήγαινελά της μάρκας και τον ήλιο να σου θυμίζει καλοκαιριάτικη ευωχία, αναφωνεί ένας από τους καμένους αδερφούς: τον Νοέμβριο έχουμε 2 διαδηλώσεις, στις 14 την αντικατοχική και στις 17 την ημέρα μνήμης Πολυτεχνείου. Αυτή τη σκηνή της σπαραχτικής αναφώνησης, ο dj φροντίζει να την επενδύσει μουσικά τοποθετώντας στην εμετική κονσόλα της καφετέριας γαμάτα άσματα της εποχής. Αντιλαμβάνομαι αίφνης, ότι στα περίφημα τούτα τραγούδια που συνθέτουν το κακόφωνο σύμπαν του πανεπιστημίου κάτι μέρες σαν την Πέμπτη, η επανάληψη δεν είναι μόνον η μήτηρ πάσης μαθήσεως αλλά το βασικό δομικό υλικό γύρω από το οποίο βολοδέρνουν οι έννοιες της αταλαντοσύνης και της εγκεφαλικής απόπλυσης. Τα πανώ πάνω απ'το Δράξασθε τα σφυροκοπά ο αέρας. Το ένα μιλάει για κάτι φοιτητικά κεκτημένα που τώρα πια μόνο με κινήσεις και μουσικές κεκτημένης ταχύτητας έχουνε σχέση, και το άλλο, ξεκάρφωτο κι ανεξάρτητο αναγράφει: τέλος στις νόρμες. Κακά τα ψέματα νεολαίοι, οι διαδηλώσεις στον τόπο μας έχουνε γίνει πια νόρμα. Τις κατέχουνε κάτι σπαραξικάρδιες διθυραμβικές συνθηματολογίες, κάτι τραγελαφικές κοκορομαχίες με τις κυπριακές και τις ελληνικές σημαίες να τοποθετούνται σε αντιμαχόμενες παρατάξεις, κάτι έφηβα γεράκια που κραυγάζουν κατά του ιμπεριαλισμού ταλαιπωρώντας ακόμα μια φορά το Τσε-σύμβολο και κάτι τραγούδια που ξεθώριασαν πια στα στόματα του κανένα.

Θυμάμαι τους στίχους του Αναγνωστάκη, συνήθως κάτι μέρες σαν κι αυτές βγαίνουν απ'το συρτάρι της μνημειακής ανάγνωσης συναισθήματα όπως το παρακάτω:

«Αντί να φωνασκό και να συμφύρομαι με τους πλανώδιους ρήτορες και τους αγύρτες, πήρα το δρόμο μοναχός σφυρίζοντας».

Οι διαδηλώσεις στον δικό μας χωροχρόνο, δεν έχουν πια τίποτα ουσιώδες. Όσο κι αν προσπαθούν να δώσουν νόημα σ'αυτές τα τραγούδια, όσο κι αν οι παλιές καρβάνες επιμένουν να μας τραγουδούν για τα «τελευταία σαλπίσματα των νικημένων στρατιωτών», εμείς θα μοιάζουμε πάντα σαν πλανώδιοι ρήτορες κι απατημένοι αγύρτες, χωρίς να επιχειρούμε καν το αυτονόητο κάθε φοιτητικής διαδήλωσης: την ενότητα των ιδεών και των συμφραζομένων. Έχουμε σκοτωσει τα ιδανικά, μα η τραγωδία της υπάρξεώς μας είναι ότι διαθέτουμε ακόμα τα κουφάρια και φροντίζουμε με κάθε αφορμή να τα σέρνουμε πίσω από φοιτητικές κάστες που δεν έχουν καν την ψευδαίσθηση της μαζικότητας. Ίσως ήρθε ο καιρός της σιωπής και της φτώχειας συμφοιτητές. Αφού δεν μπορούμε να ενωθούμε ως φοιτητικό κίνημα, για μια μέρα όπως αυτή του Πολυτεχνείου ή του ψευδοκράτους, ίσως θα πρέπει απλώς, να σκάσουμε. Μ'αυτό το τεύχος Νοεμβρίου λοιπόν, ο Βουκώλος καλωσορίζει όσους δεν φωνάσκησαν, δεν συμφύρθησαν και πήραν τον δρόμο μονάχοι σφυρίζοντας κι ευελπιστώντας πως

θα υπάρχει πάντα κάποια, έστω, μοναχική αντίσταση στις νόρμες, στις αξίες, ακόμα και σ'αυτές τις πουλημένες πια διαδηλώσεις.
Πρόταση σ'όλους αυτούς που σκίζονται για τα αριστερά τους ιδανικά και τα λαβωμένα τους πρότυπα κι επιμένουν ακόμα να κονταροχτυπιούνται με σημαίες, το ποιητικό σύμπαν του Αναγνωστάκη, οι Νέοι της Σιδώνος, οι Επιγόνοι και η Απόφαση.

Τορναρίτη Έλενα

Ο απομίμηση πάτος και τα νέα ξεκινήματα

Δεν έχω πολλά να πω αν και θα έπρεπε. Νέο βήμα για τον όμιλό μας κι εύχομαι να τα πάει καλά. Ήδη από το όνομα της φυλλάδας μας καταλαβαίνει κανείς τη διάθεσή μας να αυτοσαρκαστούμε, τη θέλησή μας να αντιμετωπίσουμε ντόμπρα τους εαυτούς μας, αφαιρώντας τους κάθε φτιασίδι τεχνητό, κάθε προσπάθεια ωραιοποίησης.

Ο όμιλος Λογοτεχνίας δεν είναι αυτό που απωθεί τους περισσότερους από το να εγγραφούν σε αυτόν: μια ομάδα σπασίκλων που κάθονται γύρω από ένα στρογγυλό τραπέζι και απαγγέλλουν Διονύσιο Σολωμό (αν και τώρα που το καλοσκεφτομαι, δε θα 'ταν κι άσκημα). Ο όμιλος αυτός μαζεύει κάθε καρδιάς καρύδι. Κάθε καρδιάς καρύδι που αγαπά τα βιβλία. Κάθε λογής βιβλία. Κάθε λογής παραμύθια, ξόρκια, ταξίδια και αναζητήσεις.

Κάθε χρονιά αριθμούμε γύρω στα εξήντα νέα μέλη και προς το τέλος πάντα καταλήγουμε οι πέντε παλιές καραβάνες. Να βγαίνουμε και να φιλοσοφούμε για τη ζωή, για την ποιότητά της, την μόρφωσή μας, όποια κι αν είναι αυτή και για κάθετί που θα γεννήσει η νύχτα, το ποτό και η φίλτατη σε όλους μας απελπισία. Καμιά φορά το φέρνει η κουβέντα και λέμε για τον πάτο στον οποίο βουλιάζουμε. Καταλήξαμε πως αυτός ο πάτος είναι ψεύτικος, ουτοπικός. Δεν υφίσταται ο πάτος, είναι απομίμηση. Η επόμενη μέρα γεννά τη μικρή ελπίδα ότι θα ξεδιπλωθεί κάτι καινούργιο. Έστω και μια μικρή καινούργια απελπισία.

Καλούμε όλους εσάς, που αγαπάτε να αγαπάτε, να γράψετε. Να καταθέσετε τα σώψυχά σας, πονήματα βραδιών με κλάμα και τσιγάρο, αποκυήματα μιας διεστραμμένης φαντασίας, δευτεροκλασάτα σενάρια της ίσως σκόρπιας σας ζωής, στιχάκια ερωτικά που ποτέ δε στείλατε στη μούσα σας, σελίδες του ημερολογίου σας που είχατε κάποτε το όνειρο να δημοσιεύσετε. Είστε ελεύθεροι να κρίνετε, να κατακρίνετε όλα τα κακώς κείμενα τούτης της μικρής κοινωνίας, να κράξετε κι εμάς τους ίδιους για την υπεροψία μας και την αδυναμία μας να αλλάξουμε ό,τι μας πληγώνει και καλείστε να δώσετε και να πάρετε ό,τι για σας έχει σημασία.

Καλή αρχή σε όλωνών μας τα βουκωλικά βήματα, αργά και σταθερά, με λέξεις πρόκες να μην τις παίρνει ο άνεμος.

Μαρία Μηνά, BNE 4º

Στα Κατεχόμενα Ένωθα Ελεύθερος

-Εγώ είμαι από την Θεσσαλονίκη.

-Ααα! Κεμάλ Ατατούρκ! Μου λέει αυτός.

-Εκτός από τον Κεμάλ έχουμε και τα καλύτερα γλυκά της Ελλάδας. Πολλά εξ αυτών είναι και τούρκικα! Του τονίζω...

Με κοιτάει σαν γυμνοσάλιαγκας. Οι πληροφορίες ήταν πολλές και μπλόκαρε το σύστημα. Φαίνεται δεν μπορεί να επεξεργαστεί πάνω από 2 σύνθετες προτάσεις στα Αγγλικά. Ποσώς με ενδιαφέρει άμα καταλαβαίνει τι του λέω. Η απόλυτη μάχη έχει ξεκινήσει και αναμένω από τον Τουρκοκύπριο γλυκατζή να φανεί άξιος των περιστάσεων και να γίνει ο επόμενος Καρτέσιος, αλλάζοντας την κοσμοθεωρία της "γλυκιάς κοινωνίας" ανεπιστρεπτί. Μου παραδίδει το γλυκό του.

Το καλογουαλισμένο κουταλάκι χωρίζει σχεδόν στη μέση στο αντικείμενο ελέγχου που έχω ακριβώς μπροστά μου. Με σταθερές κινήσεις το κατευθύνω προς τα σαγόνια μου.

Το μεγίστης γευστικής αξίας γλύκισμα προκαλεί μικρές πυρηνικές εκρήξεις στα ανώτερα επίπεδα του εγκεφάλου μου. Η πρώτη έκρηξη προκάλεσε τον παντελή διασκορπισμό όλων των ύψιστων θεωριών που είχα συλλέξει στα λίγα χρόνια της αμπελοφιλοσοφίας του μικρόκοσμου μου. Ο μάγειρας με κοιτάει με τα μάτια μισόκλειστα και με γλοιώδεις κινήσεις τρίβει τα χέρια του κάτω από την επιφάνεια της ταμιακής μηχανής. Αναμένει την επιδοκιμασία μου, ακολουθούμενη από γευστικό οργασμό. Παρατηρεί με υπερηφάνια τις σπασμωδικές κινήσεις που αποτυπώνονται στο πρόσωπό μου. Κάθε δαγκωματιά στα ενδότερα της στοματικής μου κοιλότητας, του προσθέτει και χρόνια. Χαίρεται...ναι, χαίρεται! Προσπαθώντας να ξεπεράσω το ταραχούλο που μου προκάλεσε το γλύκισμα τον παρατηρώ δίχως απορία. Ο μεγαλοφυής γλυκατζής, φαντάζομαι, πετάει τώρα στα σύννεφα, αγκαλιά με ένα ταψί Εκμέκ Κανταΐφι. Το δημιουργήμα του, μου προκάλεσε δάκρυα συγκίνησης και σε αυτόν χαμόγελα υπερηφάνιας. Νιώθω προδομένος από τους καταστηματαρχές γλυκών της γειτονιάς μου, που τόσα χρόνια τους εμπιστευόμουν τις μικρές χαρές της ζωής.

Στο απέναντι τραπέζι δύο κυρίες γύρω στα 60, τρέμουν σύγκορμες. Μόλις το δοκίμασαν και αυτές. Η μία νιώθει λες κι έχει ξαναιώσει ο επί 40 χρόνια μακαρίτης άντρας της και της πρόσφερε ηλεκτρικές ηδονικές απολαύσεις με φετιχιστικές κινήσεις στα ρημαγμένα πόδια της. Η άλλη μεσήλικη κυρία, κοιτάει το Εκμέκ ωςάν φαλλό νέγρου. Με δέος και ρατσισμό, επικαλούμενη τα Θεία διά της ανάτασης των χεριών και ξεστομίζοντας εκφράσεις όπως: "Τι είναι τούτο Παντοδύναμη; Απόλαυση ή αμαρτία;". Και οι δύο σαν να έφυγε η γη κάτω από τα πόδια τους, θέλουν να τρέξουν σε μια εκκλησία και να σωθούν. Οι ενοχικές τους σκέψεις τις κολάζουν και δεν τις αφήνουν να απολαύσουν το "γλυκό μάννα" που δημιούργησε ο Τουρκοκύπριος. Δεν μπορούν να του δώσουν τα εύσημα σαν

νικητή της Ολυμπιάδας ή ακόμα να του φωνάξουν "Άξιος" σαν νεοεκλεγμένος πρωθυπουργός καθώς τον ραντίζουν με τριαντάφυλλα.

Όχι! Είναι Τουρκοκύπριος και δεν πρέπει να τον επευφημίσουμε. Είναι εχθρός και δολοφόνος και κακώς που δοκιμάζουμε τα ποτισμένα με αίμα γλυκά του. Με αυτές τις σκέψεις και περίσσια αηδία στην καρδιά τους, φωνάζουν τον Εφευρέτη-Γλυκατζή για να του πουν δυο λογάκια. Αυτός σε κάθε βήμα του νιώθει την καρδιά του να χτυπάει όλο και πιο δυνατά. Είχε δεχθεί πολλές φιλοφρονήσεις στον παρελθόν αλλά τότε από "Ελεύθερο" Κύπριο. Για αυτή τη στιγμή ζούσε και ονειρευόταν να την εξιστορεί στα εγγόνια του λίγο πριν κοιμηθούν. Γυρνάει το κεφάλι πεταχτά σε έμενα καθώς πορευόταν και εγώ του χαμογελάω έτοιμος να ζήσω πρωτόγνωρες στιγμές. Σαν ταινία χιλιάδες σκέψεις περνάν από το μυαλό μου, με ΕλληνοΤουρκοκυπραίους να είναι βουτηγμένοι σε τόνους Εκμέκ και να αγκαλιάζονται σαν αδέρφια που δεν ειδώθηκαν ποτέ.

Οι πρώτες λέξεις, μαχαίρι στη καρδιά του άμοιρου ανθρωπάκου.

Πιθανόν να μην κατάλαβε ποτέ τι του είπαν οι δύο κυρίες αγγλιστί αλλά σίγουρα διαισθάνθηκε τις προθέσεις τους από τον χλευαστικό και σιχαμένο τρόπο που μιλούσαν σε συνδυασμό με τις εκφράσεις μίσους στο φρεσκοπουδραρισμένο πρόσωπό τους.

- Τι εν τούτο; λέει η μία με φωνή από την κόλαση.
- Καλάν, εν ηξέρετε να κάμνετε γλυκά δαμέσα; λέει η άλλη.
- Εν απαίσιο. Εν εν γλυκό τούτο δαμέ!
- Πιάστο! Και δίνει το πιατάκι με την πεμπτουσία του γλυκατζή στο χέρι του.

Ο γεροντάκος κατεβάζει το κεφάλι και ξεστομίζει με μισή καρδιά. "Σόρρυ, σόρρυ!".

Σηκώνονται, φεύγουν και δεν σκέφτονται καν να πληρώσουν σαν κυρίες που είναι. Από εκεί και πέρα αγαπητέ αναγνώστη δεν επιτρέπεται να περιγράψω τον "Μέγιστο των Γλυκατζήδων". Η ουσία του παραμένει ατόφια στο ρουν της ιστορίας.

Βασίλης Πετρίδης
6-10-2008, Λευκωσία.

Τόπος Διαμονής: Λευκωσία

(Προσοχή: ακολουθεί κείμενο στα καλαμαρίστικα που κυπραίαν. Άμαν συγχίζουμαι φκαίνει μου το καλαμαρίστικον, όσον μπορώ βέβαια).

Αφού γράφω στο Βου-κώλο, είπα να γράψω ένα κείμενο του κώλου και για ένα κείμενο του κώλου, εκτός από ένα συγγραφέα του κώλου (το' χουμε αυτό, βάλτε J) χρειαζόμαστε και θεματολογία του κώλου. Όχι δεν αναφέρομαι στην προσωπική μου ζωή (που έχω φάει το χέσιμο της ζωής μου), ούτε στις σπουδές στο ucy (που τ' άχω κάνει σκατά, πιο σκατά κι από τα γκομενικά μου). Θα μιλήσω καλύτερα για τους ανθρώπους σ' αυτή την σκατόπολη που κάποιοι επέλεξαν (και κάποιοι άλλοι όχι) να ζουν.

Έχουμε και λέμε. Είσαι γυναίκα, Λευκωσιάτισσα (τόσο το χειρότερο). Πρέπει να έχεις απαραίτητως τα εξής:

- πανάκριβα γυαλιά ηλίου (η τιμή οπωσδήποτε σε τριψήφιο αριθμό). Προσοχή. Τα γυαλιά πρέπει να διακοσμούν το κεφάλι (είτε τα φοράς, είτε τα έχεις στα μαλλιά, διπλή χρήση!) 24 ώρες το 24ωρο, όλες τις εποχές του χρόνου, σε εξωτερικούς και εσωτερικούς χώρους.
- Κομμωτηριασμένο μαλλί (τα καλαμαρίστικα επίαν του κώλου προφανώς). Κατά βάση το μαλλί είναι ίσιο, αν και αυτό μεταβάλλεται ενίοτε με τις επιταγές της μόδας. Πολλές φορές το μαλλί μπορεί να είναι φουσκωμένο (υπάρχει και σχετικός όρος πιστεύω, τον οποίο δεν γνωρίζω), όσο πιο φουσκωμένο, τόσο το καλύτερο. Συνήθως τόσο φουσκωμένο που δύναται να φιλοξενήσει ένα μικρό ζώο, πχ. αρουραίους, ινγκουάνα κλπ. Σγουρό, φουσκωμένο ή ίσιο, το μαλλί πρέπει ανά πάσα στιγμή να καλύπτεται από ένα στρώμα λακ και προς Θεού, ποτέ μα ποτέ δεν βρίσκεται στη φυσική του κατάσταση.
- Τσάντα. Το τελευταίο, απολύτως αναγκαίο κομμάτι του καθοριστικού για την αναγνώριση κάθε σωστής Λευκωσιάτισσας τρίπτυχου γυαλί-μαλλί-τσάντα. Η τσάντα οπωσδήποτε πρέπει να είναι πανάκριβη, original (μην σε πιάσουν οι υπόλοιπες Λευκωσιάτισσες στο στόμα τους), με το λογότυπο αρκετά εμφανές. Η τσάντα μπορεί να είναι μικροσκοπική ή τεράστια (που να χωρεί ρούχα για ένα σαββατοκύριακο στο camping, μαζί με το αντίσκηνο). Το σημαντικό πάντως είναι να την κρατάς με το σωστό τρόπο, ποτέ μα ποτέ στον ώμο αλλά στον καρπό ή τον πήχυ του χεριού.
- Τη δική σου νυχού (= μανικιουρίστα). Δεν μπορείς να εμπιστεύεσαι τα νύχια σου στην οποιαδήποτε νυχού, γιατί μπορεί να καταλήξεις με νύχια σε φόντο κόκκινο, το πουτανέ, πλαισιωμένα με στρασάκια και δε συμμαζεύεται (όλοι ξέρουν ότι στο κόκκινο το πουτανέ δεν παν τα στρασάκια). Τελοσπάντων, με το νύχι και το μαλλί απλά δεν το διακινδυνεύεις.
- Γκόμενο που να πληροί τα εξής χαρακτηριστικά: έχει ακριβό αυτοκίνητο (κατά προτίμηση BMW, Mercedes ή Audi, εάν δεν είναι κανένα από αυτά τουλάχιστον να φαίνεται ωραίο κι ακριβό), να είναι ωραίος και περιποιημένος (κυρίως τα μαλλιά του), να ξέρει να παίζει πιλόττα, να

έχει αρκετά λεφτά να σε πάει στο Zen Fusion για sushi και προς Θεού να μην έχει κόλλημα με τη ροκ, τα κόμικς και τις ταινίες επιστημονικής φαντασίας (μπορεί να έχει βέβαια κόλλημα με τον Τερζή, τα αυτοκίνητα και το ποδόσφαιρο).

- Συνδρομή σε γυμναστήριο. Καμιά γυναίκα Λευκωσιάτισσα που σέβεται τον εαυτό της δεν παραλείπει να γυμνάζεται. Η κυτταρίτιδα και το λίπος είναι άλλωστε οι μεγαλύτεροι εχθροί (μετά την ψαλίδα και τις αχάπαρες νυχούδες πάντα). Το γυμναστήριο βέβαια πρέπει να έχει προγράμματα, όπως πιλάτες, γιόγκα και body balance, ενώ αποφεύγονται παντελώς προγράμματα όπως αεροβική (είναι πασέ και κουραστική), βάρη, και body combat (μη μετατραπείς από λεπτεπίλεπτη γκόμενα σε Σουγλάκο).
- Να διαβάζεις το Cosmopolitan, ή έστω το Down Town και το Madame Figaro.

Σημείωση: εάν δεν έχεις όλα τα παραπάνω ή έστω τα τρία πρώτα τα βασικά, είσαι απόκληρος της λευκωσιάτικης κοινωνίας, απαγορεύεται να κυκλοφορείς σε άλλες περιοχές πέραν της παλιάς Λευκωσίας (στο δικό μας τρίγωνο των Βερμούδων Καλά Καθούμενα, Καφεωδείο, Double Six) και επιβάλλεται να συνηθίσεις το φτύσιμο και την παντελή αδιαφορία των Κύπριων ανδρών και το αποδοκιμαστικό βλέμμα όλων (ανδρών και γυναικών), ειδικά εάν εμφανίζεσαι δημόσια με άλλους απόκληρους της λευκωσιάτικης κοινωνίας (πχ. καλαμαράες).

Τώρα εάν είσαι άντρας Λευκωσιάτης (κάνε υπομονή γιατί θα πέσει βρισίδι) για να σε κάνουν παρέα οι υπόλοιποι άνδρες Λευκωσιάτες και να σε γουστάρουν οι γκόμενες πρέπει:

- Να έχεις αυτοκίνητο (τα' χουμε πει πιο πάνω, μην επαναλαμβανόμαστε). Το αυτοκίνητό σου είναι η αγάπη και η λατρεία σου, πρέπει να το πλένεις μια φορά τη βδομάδα (ακόμη και αν δεν έχουμε νερό να πιούμε) και έχει μια περίεργη φρουδική θα έλεγα αντιστοιχία με το πέος σου, αφού όσο πιο καλό, ακριβό, και γρήγορο είναι, τόσο πιο άντρας θεωρείσαι.
- Να είσαι ωραίος ή τουλάχιστον περιποιημένος. Επιβάλλεται να ισιώνεις το μαλλί ή να το πατικώνεις με ζελέ. Το σίδερο και το ζελέ είναι απαραίτητα αξεσουάρ. Αν δεν έχεις μπορείς να δανειστείς από την γκόμενα (δες πιο κάτω). Προς Θεού ποτέ στη φυσική του κατάσταση.
- Να έχεις γκόμενα που να πληροί όλα τα πιο πάνω κριτήρια.
- Να έχεις γκόμενα που να μην σε απατά και να είναι εκεί όποτε τη χρειάζεσαι, για σεξ, μόστρα στους φίλους σου κλπ. Η λεγόμενη εγγύηση.
- Εάν έχεις τα δύο πιο πάνω επιβάλλεται να γαμάς κι άλλες όποτε σου δίνεται η ευκαιρία. Πρέπει βέβαια να προσέχεις τι κάνεις για να μην χάσεις ποτέ την εγγύηση (γιατί τι θα κάνεις μετά:), αλλά να μπορείς πάντα να καυχίεσαι στους φίλους σου για τις άλλες. Αυτό είναι και το πιο δύσκολο εγχείρημα γιατί απαιτεί να κινείσαι σε πολύ λεπτές

ισορροπίες. Δεν το πετυχαίνουν όλοι, αλλά για άντρες, οι πλείστοι τα πάνε πάρα πολύ καλά. Συγχαρητήρια.

- Να τρελαίνεσαι για το ποδόσφαιρο. Οπωσδήποτε να είσαι Αποελίστας ή Ομοιοιάτης, να πορώνεσαι και να αναλώνεσαι σε πολύωρες και παντελώς απρόσφορες συζητήσεις με τους φίλους σου.
- Να πηγαίνεις γυμναστήριο καθημερινά και να κάνεις βάρη (όχι τίποτα αδελφίστικα) ή έστω body combat για να δείχνεις και την αγριάδα σου που, δεν μπορεί, κάπου θα έχεις κρυμμένη.
- Σε καμία περίπτωση ΔΕΝ φλερτάρεις με γυναίκες. Απλά περιμένεις να έρθουν να ανοίξουν τα πόδια τους (αν έχεις τα πιο πάνω λογικά πετυχαίνει). Ποτέ, μα ποτέ, δεν μιλάς σε άγνωστες γυναίκες κυρίως μπροστά στους φίλους σου (μην ξεφτιλιστείς δημόσια) και αν το κάνεις επιβάλλεται να περιοριστείς στα «μάνα μου», «κούκλα μου» και κάτι ακατάληπτα μουγκρητά.
- Δεν, επαναλαμβάνω, δεν χρειάζεται να διαβάζεις λογοτεχνία, να βλέπεις κουλτουριάρικες ταινίες, να ξέρεις τι γίνεται στον κόσμο, να μπορείς να αναπτύξεις θέματα σχετικά με πολιτική, φιλοσοφία κλπ γιατί καμιά Λευκωσιάτισσα δεν ασχολείται με αυτά. Καλώς λοιπόν που δεν το κάνεις, συνέχισε έτσι.

Σημείωση: εάν δεν πληροίς τα πιο πάνω κριτήρια είτε είσαι κομμουνιστής με μούσια που το παίζει απόγονος του Τσε (άλλο κείμενο αυτό) και σε γουστάρουν οι γκόμενες που φτιάχνονται με τέτοια, είτε σε έχουν όλες στο φτύσιμο.

Τέλος.

Παρένθεση συγγραφέως: Αγαπώ τη Λευκωσία, λατρεύω τη Λευκωσία (είμαι τζι εγώ Λευκωσιάτισσα) τζαι σε καμιά περίπτωση δεν τη θεωρώ σκατόπολη. Τωρά για τα πλάσματα που ζουν μέσα (τους γηγενείς τουλάχιστον) δεν παίρνω κι όρκο. Κλείνει η παρένθεση.

Ερुकίνη

ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ

Κοίταξε προς τα κάτω . Ένα ζευγάρι λουστρίνι κόκκινες γόβες. Η παρουσία μιας γυναίκας προδίδεται πρώτα από τον ήχο που αναδύεται μέσα από την επαφή των τακουινών της με το γυμνό πάτωμα και μετά μέσα από την ελαφριά λουλουδένια μυρωδιά που γραγαλάει τη μύτη και εξαπλώνεται και παραμένει στο χώρο. Πριν την δεις την έχεις ήδη ακούσει, έχεις ήδη μυρίσει το άρωμα της και τώρα στρίβεις το πρόσωπο γιατί πια γνωρίζεις καλά από ποια γωνιά θα εμφανιστεί.

Έτσι μου είχε πει τότε. Το τότε μοιάζει τόσο μακρινό. Εκείνο το τότε το έχω κλειδωμένο μέσα στην καρδιά μου αλλά το κλειδί το κρατάω ακόμα στο χέρι. Μένουν λίγες ώρες . Θα ξεκλειδώσω την πόρτα και ελπίζω να είναι όλα όπως τα άφησα.

Την τελευταία φορά που βρέθηκε στο αεροδρόμιο φόραγε ένα ζευγάρι αθλητικά παπούσια. Κορδώνια μαυρισμένα από τη σκόνη καθώς σέρνονταν στο πάτωμα. Φόραγε ένα τζιν και ένα μπλουζάκι μούσκεμα από τον ιδρώτα. Τα μαλλιά δεμένα πίσω και ατιμέλητα. Ήταν αδύνατη και προσπαθούσε πεισματωδώς να κουβαλήσει το ταξιδιωτικό σακίδιο στην πλάτη, δυο πλαστικές τσάντες στο δεξί χέρι και ένα κουτί παππουτσιών στο αριστερό. Ήταν μόνη και ήταν εκεί για πρώτη φορά. Φαινόταν να βιάζεται και είχε καμπουριάσει από το βάρος. Ήταν αδιάφορη για ότι συνέβαινε γύρω της... Αδιάφορη όχι. Καλύτερα αγνώμων. Κοίταζε μόνο μπροστά. Ήταν η πρώτη μέρα, το πρώτο ταξίδι, η πρώτη αληθινή εμπειρία ζωής.

Από αυτό το κοριτσάκι μου έχει μείνει η ανάμνηση..

Αυτή η γυναίκα δεν του έμοιαζε σε τίποτα. Ένα λινό λευκό φόρεμα και μια κόκκινη τσάντα, ίσιοι ώμοι. Αυτή τη φορά ήξερε τι ήθελε και ήξερε τι είχε ανάγκη για να το αποκτήσει. Στο χέρι κρατούσε ένα κομμάτι χαρτί που είχε υγρανθεί από τον ιδρώτα. Το κράταγε σφιχτά λες και από αυτό κρεμόταν όλη της η ύπαρξη και πριν το καταλάβει βρισκόταν ήδη καθισμένη στο αναπαυτικό κάθισμα του αεροπλάνου. Το ταξίδι θα κρατούσε πέντε ώρες. Δεν την ένοιαζε... Έφυγε αιφνίδια. Δεν αποχαιρέτισε κανένα. Έπρεπε να καταλάβουν. Θα τους εξηγούσε. Το ήξερε θα καταλάβαιναν...

Δεν θα το περίμεναν. Ήταν υπερβολικά προβλέψιμη για να το περιμένουν. Ξαφνικά έσκασε ένα γέλιο στο πρόσωπο της . Ξαντάστηκε την μητέρα της όταν θα της ανακοίνωνε. Είμαι στην Γερμανία να συνεχίσω το μήνα εκείνο που μου άλλαξε τη ζωή. Ξαφνικά οι μυς του προσώπου της χαλάρωσαν, δεν χαμογελούσε πια..

Στις ιστορίες φυγής υπήρχαν πάντοτε κάποια θύματα, εκείνοι που μένουν πίσω και κουνούν μαντήλια αλλά αυτή ούτε και αυτό το δικαίωμα δεν τους έδωσε. Είχε περάσει ολάκερη τη ζωή της μαζί του δεν τον απάτησε ποτέ, ούτε του είπε ψέματα τουλάχιστον όχι πριν από αυτό το καλοκαίρι και τώρα απλά τον εγκατέλειπε...

Εγκατέλειπε κατι που είχε φθαρεί από καιρό για να ανοίξει ένα καινούριο κεφάλαιο στη ζωή της. Εσφίξε για ακόμα μια φορά στα χέρια της το γράμμα. Ένα κομμάτι κιτρινωμένο χαρτί κακής ποιότητας . Τρεις μόνο λέξεις.

Bitte komme επείγον!!!

Τρεις μόνο λέξεις τις οποίες χρειάστηκε τρια μόνο δευτερόλεπτα να διαβάσει τρία λεπτά να αποφάσισει και τρεις ώρες για να φτάσει πίσω στην Γερμανία. Ήταν και πάλι εκεί γιατί το ήξερε πως το πάλι και το πίσω είναι φορές αναγκαία για το μπροστά και το για πρώτη φορά. Στο κάτω κάτω όλοι οι δολοφόνοι επιστέφουν στον τόπο του εγκλήματος και ακόμα και αν δεν ήταν σίγουρη για το πόσα ήταν τα δικά της θύματα επέστρεφε γιατί ήταν πεπεισμένη πως τον παλιό της εαυτό τον είχε σκοτώσει.

Συνεχίζεται...

Χρύσω Εφραίμ ΚΦΙ-ΚΛΑΣ 4^ο